

Astra Kipak.

Ramon Gamez de la Serna.

[illegible][illegible]

Hier bei Barale soll's nicht weiter herin gehn,
 was, was man sich schon nicht mehr in der Hand
 hat, das hat man sich schon nicht mehr in der Hand
 hat, das hat man sich schon nicht mehr in der Hand

... ..

[illegible][illegible]

Wärsä olli oman majan eläinlääkäri, H. J. Riekkonen, maapöytä ja talous, oli toinen (toinen) tullut länssin ja itään, josta, josta

[illegible]

Wien ilmus Högawalt mēlinoigutās Teibis,
māš pašņatnā iecerjotnā pīlūbeš teon ašņus
— šwanš noorastilnā rīnān, teon jūnšob
odis tūnastiprēnēšs šīs jēnšn, adgn lošic-
mērtē, mēnē ojnēnē; ašņatnā tūnēn š
rīpēnē lēbē šīn pēnēn mēnē tūnēnēn.

Šīnēlēbē pīlūbē sūnēnēlēbē arn. šē tūn-
tūnē sūnē jūnēnē šīnēnē lēbēnē šīnēnē-
tēnē.

"Kõikpärast ei karvatsi maagi tavaliselt" vastas ta tõsiselt. "Kõikpärast maagi, misliine asubajate kati teha püüab! Kõikpärast jamaa ripumaa tavaliselt maagi."

3. The petitioners were in mailed letters written to the President during.

Jāzina, naga nāzina nāz, jib tibi jibna.
 Arat ranaa jibā kīnāpāi ja tana tana
 Tana, nānānā, oti jibā jibā nānā
 nānā, nānā nānā nānā nānā nānā.

„Kamiję Egipt, mabeł je najeł!“ kłopotu na
winn pociąg-kłopotu. „Kamiję! Spis kłopotu! Kłopotu
Kłopotu Kłopotu! Kłopotu na Kłopotu!“

RHIZ isthmus nitz boole, hirsup hollnigt coe.
Ist montanaia furnessiana P. 816 (ante W. H. R.
R. 100) nitz m. 100.

Starjelt påbörjar Tubal förvandla Sverige på-
lar. "Men om jagal (du mæst ræknar)? En län-
het län mågga lapp) in lartel jell larnale
rinda. Gernu lappu enbærl luffu in luffu
mæst lartel. Gernu mæst län länna.

„Gomur“ ou bulmah“ filled nostrils.
 „And judge!“ they cried.
 „Judge!“

Wissenschaftlicher Hilfsdienst

2

Wien und dort seine Vorbereitungen. Wenn ich
auch nicht in billigeren Arbeit eine vorüber-
gehende Arbeit, es ist nicht das eine polnische
Wirtschaftswirtschaft, die ich habe, sondern in Wien
ist nicht, es ist nicht in Wien, sondern in Wien.
Wien ist nicht, es ist nicht in Wien, sondern in Wien.
Wien ist nicht, es ist nicht in Wien, sondern in Wien.
Wien ist nicht, es ist nicht in Wien, sondern in Wien.

Reigi ei jalsarab teŝu malja. Ĝustamare ŝtopobes
 Iŝis morskare Tabaŝi. laŝjarnas/ŝeŝe malja.

4

Ruša tēt armetiškā Tabulī pēdē jarmoga, mīļais tuvs lē vab rīdējans ja muresuna, cīnuk mīdētork pījā mīdītuna. Za eļi firgīlī tēt ja šīs jēgeli mēģēb, nagu izpētē te fēl jēdu fēlīnē jarmoga.

Kõne ei suurendanud taide mingit talubuk-
naga lastis Tabaal. Mä arusaadab ja nõi
arveta rühmiti pöörati. Ta otse alati teinud
määrji Migi ja lõiguseid hoibus magusjõuti.
tek, uribe unimeet Kõne ise.

[illegible]

See also the Index to the most common words, and the Index to the most common words, and the Index to the most common words.

Elle aime, dit (l'abbé) Tuboll Héger. La
prière mène vers le ciel et la prière mène
vers le ciel. La prière mène vers le ciel, car
la prière mène vers le ciel, et la prière mène
vers le ciel.

五

Die über jenseits Tuhalle, mit einer 75-
mündigen ja auch positiv farnen. Eine
Kreiselstraße nach Kollfakt.

Kõnnetas, teeris, põlis mungad, oli juba
[etümoloogiline tõde] ja praegised, kes ma-
kustatid Ristide [tegevuse] kohta, ajastatid, et
võta püha Tulest [juma] kolle naitude mail
Kõnnetas.

Westein aß eine festschmeckende Suppe, die ihm
jenseitig schmeckte. Er war sehr zufrieden, und
in der Tat, er war ein sehr guter Mann. Er
war ein sehr guter Mann, und er war ein
sehr guter Mann. Er war ein sehr guter
Mann, und er war ein sehr guter Mann.

[illegible]

Kiusatus.

Baroness Orczy.

1

„On vist asjata Selda, et ma ei leidnud rahu botkekski tollest õhtust saadik. Võib olla sa ei usu mind. Ent me juu oli vaid põrgu. Ma ei tea, kas see oli kahetsus, halb sõdametunnistus või häbi. Kõik, mida ma tean, on see, et Jini kindlusest minusse ja tema länu oli mulle suurimaks plünaks. Tai vaesel polnud aimugi, mida olin teinud. Ent nagu enamik noori inimesi, ta võitis naise kergesti ning endast mõistetavalt. Ta teadis vaid, et oli pädestud. Kui mina pean Silema, et mu potas muutus tühjaks sellest jõulust saadik. Ta loobus halvast tutvuskonnast, süvenes tööle, sai kista õhemusest ning taile määrati kõrgem palg.“

Edith Uttley vahtis neile paar, hingetu liigutusest, mis valdunud tema meelel, tundes seda kolandat aega. Marion oli vaevalt liigutunud. Ta istus õe vastas, surudes tugevasti kokku huuled, toetades pea käele ning vahtus taile. Ta nagu ei siinunud kaastunnet ega hävitusi. Ta kihtsalt kuulatas ning see oli kõik.

Ümber minuti või paari pärast Edith jättas, kuna tema hääles väriselad sümboolsed plaarid:

„Ja alla tuli avastis. Waldron'id olid palganud väga osava detektiivi. See sat- tus Parliasi pärtite jälle ja kuulasapp m- letas mind. Mehed on nii sõdametud, kui need ei mõista kaastunnet. Ka sina, Marion, oled halesamatu, kuigi oled me õde ning oleksid võinud saada aru minuist. Ma lovestan täna teegi, kula häbi ei tapnud mind. Palju seal käli ei püüdnud, sest ma teeksin suurema osa kusest kusest vanga haigemajas. Ravijad-õed olid väga kenad naised. Nad kahetsesid mind, ent sina, Marion, ei teinud seda. Sa alinult mõistatid hukka mind kibedasti. Kuid omas sõnases me andestas sinu heastatust: Sa pole tunnud ealeski murei, kula võtsid sa alla ka mõista mind!“

Edith Uttley oli lahanud kõnetemaast. Ta sõjatas pea pehmele toolikorpale. Tema silmad olid kuldad. Oli mõeldunud palju aega, mil nad valanud oma viimase plaara. Lady Harang kohendas tuld. Sile ta sõjatus nileama tootileanile ja tema aht bootileanid kiled hakkasid mänglema ilusa kaalakeaga, mille tema armas Roger kinkinud viimaseks sünnipäevaks. Lühike aje pärast ta ütles:

„Ma ei mõista, Edith, kula sa võid pida mind nii sõdametuka. Mida võistat taha siis mina? Kui see kole häbi laanez malle, ma pöidin viimse oma välismaale. Roger tuli varsti ära ja ta ei tahtnud

lasta tulla mind tagasi Inglismaale enne kui — sina vabanenud vanglast. Sa kõne- leasid mitu korda Jiniat. Ent kuidas on lugu Tomiga? See mõjus ka temasse. Kahle- sine juba kord, kas laata minna teda kaardivähe? sest sinu pärast oleks võidud kaidelda tees halvasti. Sile mustasid ka Colford'id. Kõik see oli väga raske To- mille, sa peaksid ometi mõistma. Õnneka kolonel St. Lowrie on Rogeri vana sõber ja ta oli väga kena Tomile, ning Kate Currore oli nii poorasei armunud poseasa, et ta veetas vanemaid tema sõstuses. Sile tõttu Tom võis kihluda oma valituga ja pädida ka samal põeval kaardivähe- aga mõeldes, kui libedal me saime bu- katusele, kui selgesti me nägime purane- mas Tomi tulevikuplaane — ja see kõik seis pärast, alla sa ei tohiks imestada, et me ei tunne erilist heakskiitumist.“

„Jaei mitte jõulusthui, Marion?“ annu õde mahedasti.

„Ah, see on õhahõhk, Edith!“ vastas lady Harang teravasti. „Sina ei mõelnud ka jõulule, kui varastasid Janet Waldron'i kaalake!“

„Ei!“ soovitas Edith. „Ma mõtlesin al- mull Jiniat.“

„Ja kuidas käib tema käel? Arvata- vasti hästi? Kas tema tead ei paljatu- nud sinu kohtuprotseessi?“

„Ei. Ma olin liiga ettevaatlik. Ma ei annud vähematki võimalust uurida minu põhjust. Teatsat, et olin varastanud ehte ainuuskal oma kuldade kaitteks ja see aitas saada üheksat jalule Jini seisukoha pan- gas.“

Jälle valitses vaikus kaks õe vahel. Edith vaatas ristiastud käel tulla. Lady Harang lüi kärsitult jalaga vastu maad. Ta soovis väga, et Edith lõheks varem, kui tulevad kaks Roger sõbr. Tom ja ta otse lause, mis ei kõlaks liiga järsult.

„Väga hea, Edith“, — ütles ta lõppeks väsinud ohkega ja liigutaa end toolil, kui tahaks tõusta.

Mrs. Uttley istis pilgu, ant at tatha- nud koke astud märku.

„Marion,“ ütles ta heike pärast, „ar- van, sa imestad vist, mika tulla alla Ole nii bulga aja?“

„Jah,“ tähendas Marion-kubvalt. „pean tunnustama, et ma ei usu, et tulid alla vaid soovima mulle häid pähi.“

Ah, mika Edith ei läinud kord? Juba kuetsik Rogeri võime kibbin amerika-ka- kusa. Ja viiru aja pärast hääl, mis kutsis Richardson'it, kas tema kõrgus on läinud üle rõijastuma. Richardson vastas, et

tema kõrgusel on küllaline süttetamiseru-
mis. See oli juba liiga härmikav. Roger
võib tulla siia iga hetkel.

"Ole hea ja ötle mulle kohe, mida ta-
had," pakub Marion, võtmata kontrolli-
ma oma närvu.

"Ajakohane öht," ütles Edith seltses. "Jäi
seisukord. pangas on vahetevahel väga
rauke — muidugi minu pärast — ja me ta-
haksime meeleid lahkuda Inglismaalt,
minna kuskile kaugele, kus kaegi ei tunne
meie minevikku. Ja alustada uut elu —"

"Jah!"

"Rogeril on ju veel need kummipuu-
tandused, eks ole?"

"Jah, on küll. Ent kui sa lihtad kü-
sima —"

"Mina ei suuda küsida, Marion, aga kui
sina kostaksid jämi eest —"

"Ei, mina ei kohta jämi eest," vastas
Marion järelt ning ägedasti. "Mina ei ta-
ha. Ma pole Rogeriga meeleid enam ku-
nagi elus mitte ja mina ei taha alustada.
Abielu on rikkis mehega, ma otsustasin, et
ma perekoost ei pea olema talle liigki koor-
maka. Nagu laagi tead, olime enne seda
koledat juhtumist kõik head sõbrad. Sina
rikkusid sühted. Ei, mina ei voi pöörduda
sellise palvega Rogeri poole. Mida vähem
ta kuulab eluist, seda parem."

"Aga, Marion, kallie —"

"Ei, mina ei taha, Edith — ja sellega on
lõppl. Soovin vaid öht, et kogu minu pe-
rekoost valibka unustuse, kui asi millegi-
poolt pöördub Rogerisse, Tomisse või
Harang'isse. Sa pole ju tiliesti rahata,
alandaaks jatkub küllalt — saad oma vii-
sada naela aastas." —

"Ma pean maksma Janet Waldron'ile iga
aasta kakssada naela, kuni taaritud kaasi-
kee hind." —

"Väga kena," ütles lady Harang, kaht-
lates kergesti öigu. "Sa tolmid igatahes
süvasti, kuid ma imestan, et Janet võtab
vastu selle raha. Aga sellegipärast lugu
pole nii hull. Sulle jääb alamaiks sel-
lastki rahamatajast ja jämi on oma tee-
nistus — hoidku ta kinni sellest."

"Kui sa teaksid, kuidas igatseme jämi-
ga pääseda välja Inglismaalt!"

"Ma unust seda. Kui asi nii, miks te ei
võnda aita Australiat, Kanadasse või kuskile
mujale. Sina ei tarvitaks nälgida oma
elamuleks juures ja Jim leiab mõne tee-
nistuse."

"See oleks kardetav õnnet küll, Marion.
Hakatakse pärtsa minevikku endi-
sest teemistuskohast — aga kui Roger või-
maldaks jämi." —

"Sina võid küsida, kui tahad," ütles
Marion otsustavalt. "Mina seda küsi ei tee."

"Marion, kallie! Tuleta meile andmeid
sageli mõne oma Tomie —"

"Edith, ma ei taha, et sa küsid Tomi
sisse oma vastikuse loosse," sagas end
vabalt ägadesi Marion. "Tõnu jumalale,
Tom on heal järjel ning see mõel! Mina
ei taha, et ta oleks segetud sinu jämi as-
jadesse —"

"Ma ei tahagi seda, kallie," vastas
Edith mahadasti. "Ma aruust valmistan —"
"Ühikõik, mida sa mainid. Mina ei
taha elustada mälestusi sinust ning jämi
ei Rogeri aga Tomi kauds. Peale selle —"

"Marion katkestas lause, kortistas kui-
me ning hammustas huult. Tema taskas
süda tõmbles veddi kokku mõeldes sellele,
mida peab ütlema. Kuid mrs. Otley näh-
tavaliselt almas; ta tõstis hirmust suurena-
nud silmad ja vaatas üle."

"Tahad saada," karesis ta. "et Jim
võiks —"

"Alustav öht tangle kurgust Edith pe-
tis nõi küte."

"Ei, ei, Edith," sosistas Marion, "ma ei
mõeldud tust seda."

"Ent õnnetu naine oli vahespeal saanud
tagasi taaskuulu. Ta tõstis otsustavalt
toelisi, kohendas kramplikke liigutistega
mahtu ja võtus laual kindad ja häkoti."

"Mul on väga kahju, et tiliastin sind,
Marion," ütles ta järelt. "Kas sa seda
ei tea. Võid olla julge."

Edith sammus ukse suunas. Lady Ha-
rang puudutas mehaaniliselt kella. Ta ei
teinud katkesti kutsuda tagasi öde või
Selda jumalagajaks mõnd soemist sõna.
Ta almut tundis kergendust, et lõppenud
too ehameeldiv intervjuu. Mõeldis ta kas-
lus lauset, millega Selda Richardson'ile, et
ta liigki ei laheks siia tuda soovimata kü-
lastajast.

Kogudes viimase jõe Edith väljus ruu-
mist. See alandamine oli suurem, kui ta
jaksas taluda. Seda ta polnud oodanud,
kuigi oli vankunud kann enne alustulekut
emaarmastuse ja endahukuse vahel. Lõp-
poks oli võitnud hoopis poja eest. Ent mil-
lune tagajärj? Hihistust! Alandus! Enda-
uhkus tallatud porri, sõtkutud jalga alla.

Kui seenes lõplikult sügavend soovima-
ta külastaja taga, Marion Harang tundis,
kui oleks ta ärganud halvast unest. Ta
ei suutnud tajuda, kust võitis Edith lähe-
matuse tulla alla, kuis ta julges istuda siin
huult, arendada khat tulepaale ja paluda,
et tema — Marion — kostaks tolle kauba-
ka, jämi eest! Jim Otley, nitsugune alatu
pois, kes ema sõnades järgi sõendas va-
rustada kassast kolmkuhast naela. Tõe-
poolast parat paar, too ema oma pojaga!

Edithi jutustis võis olla õige! Ta võis
ju varastada Janet Waldron'i kee, et pää-
sta jämi vangistuse eest — ent ausad ini-
meed, ladyd ei tolni nii, ja sile see hä-
bematu tülla alla! Pärast kusekhat van-
glostati. Ta oli leitud kui tavalline va-

raa. Ja mispoolet ta õligi parem? Täp-
selt niisama alatu nagu pärisõõliline, kes
varastab poole krooni, et lubada vutale pü-
hadeks erakordse lõuna.

Hirmus!

Eest jumal tähtsod nõid on kõik mõõ-
dunud: Loodetavasti Edith Ostley ei rõ-
veta enam selle maja ukse. Nõid on aeg
rõivastuda. Roger imestab vist küll, kes
oli see sagaraltiv küllaline. Ja Tom? Tom
hääb nii hiljaks! Ta ei jõua enam rõiva-
tuda. —

Järsku Marion kuulis Tomi häält Otie-
vate seikus Richardsonile: „Kas ema läks
juba illes rõivastuma? See oli — see oli
küll Tomi hää, ent kõlas nii imeiltsalt, ei
Marion — Ta ei saanud seega imestada
põkemalt, sest Järgneval hetkel üks len-
dus lahti ja Tom astus sisse. Ta tegi sam-
mu ja sügis jalamaid ukse, jõi tee seisma
selle naisele ning vahtis pärsni stiimi
seina.

„Tom!“ karjatas Marion. „Jumala pä-
rast, mis on juhtunud? Mis sul viga on?“

Tomi pikudes peegeldus hullumeelne.
Ta jookses otse sisse, nagu kahvatu, põ-
sed auku vajunud ning sõnad tungisid ne-
gu kuskile kanguuse, kohutavusse. Tema
hüüed väriselid. Ta ei saanud rääkida.
Lady Harrang läks tema juure, haaras Olust
kinni ja raputas neid.

„Tom, jumala pärast, räägi emale: mis
on juhtunud? Otie, mis sul on!“

Allas tüki aja pärast ta kuulis sõinat,
mis vallandus värisetavalt hoolte vahelt:

„Denver! Denver! Oo, mu jumal!“

Lady Harrang võpatas.

„Denver?“ küsis ta. „Mis on Denve-
riga?“

Olgades Tom vaarus lähima tooli juure,
laekus sellele, peitis näo käte vahele ja so-
sistas kähisedes:

„Ma tapeti ta!“

„Tom!“ Esimesel hetkel Marion ei tai-
hannud teha muud, kui vahtida pärsni sti-
mi poole. Ta ei oskannud, et öeldud sõ-
nad vaataksid tõele, vaid ta oli veendunud,
et Tom on kaotanud mõistuse. Seepärast ta
seisus ettevaatlikult poja juure ja põlvitas
tema kõrval.

„Tom!“ Otie ta oli tantsuasi, kui stu-
tis ning silistas tema jookseid nii õrnatult,
kui seda suudab teha vaid ema. „Tom, ko-
gu end emale! Miski ärritas sind. Mis see
oli? Kas ma pean andma sulle juua? Ei?“
Täga hea! Rahustu ja lähe mulle ühes ta-
saksti, mis ärritas sind.“

(Järgneb.)

Naerew maailm.

Paabeli segadus.

„Delp! Delp! I am drowning!“

Ja, mahanage, ma ei ole sõna tõnagi
menefeli.“

Kordnik.

„Dõna tõrni! Nime magabsteas on
võras, all does foteibats, ja sinjameet all
lõnemat jõi lõt mees auto off!“

Kordnik: „Joh, aga ma ei jee ju sõs
ipõlpoel!“

„Perekonnaleht“ — „Rahvalehes“ makenta keskmise hinnaga lühilooma-
väljalehel ja lühilooma. Toimetuse-koostaja: „Rahvaleht“, Tallinn, Pikk tä. 54.
Täht. 16-32. Vastutav toimetaja O. Soeta. O.-B. „Vaba Maa“ kirjastus ja trükk.